NATURA ȘI OMUL

Anul II • Nr. 7 • iunie 2001 • 8 pagini • Publicaţie editată de Muzeul Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Piramida istoriei

Chipul poporului român nu poate fi văzut mai bine decât privind în oglinda istoriei.

Chipul poporului român nu poate fi mai adevărat decât atunci când, urcându-te pe colina inimii tale şi privind răsăritul, vei înţelege că în univers ţi se oferă o religie a viitorului.

Chipul poporului român nu poate fi mai luminos, mai nemuritor, mai înălţător, mai liber, şi totuşi legat de stânca soartei omeneşti, decât privind craniile dacilor ce străjuiesc drumurile către Sarmizegetusa, decât privind craniul lui Traian odihnindu-se în libertatea învingătorului.

Deşi noi românii am considerat că nu e firesc să construim piramide pentru că aveam Munţii Carpaţi şi riscam să aducem atingere Întemeietorului, totuşi din craniile vitejilor noştri putem înălţa asemenea măreţii, ignorând mizerabila noastră stare de muritori. În timp ce arta încearcă să sugereze esenţialul şi să rarefieze la maximum materia, noi românii ştim că din craniile lui Decebal, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Eminescu, Enescu, Brâncuşi... putem concepe o piramidă de pe vârful căreia poţi să calci direct pe soare.

Un român a avut un geniu, dr. Francisc Rainer.

El nu a procedat precum italienii care au acoperit o mască de lemn cu solzi de coral şi au expus-o la Muzeul de Preistorie din Roma. Nici pe departe nu se compară gândirea genială a lui Rainer de a colecţiona cranii adevărate, cu expoziţia de ţeste de cristal de la Paris sau Londra.

Rainer nu a sugerat esenţialul, el l-a creat. Tezaurizând mii de cranii, cu încrederea că aceasta este temelia poporului român, Rainer a împrietenit lumina cu viitorul. Rainer a crezut cu putere că nu se va termina niciodată viaţa, din acest motiv a făurit o viaţă din moarte, întârziind înserarea.

Poporul român este o dimineaţă proaspătă ce înaintează pe drumurile construite din oasele strămoşilor spre viitor.

Victor PETRESCU MĂRGEAN

Miracolul de lângă noi

Multe specii de legume şi fructe mai puţin cunoscute sau des întâlnite, au rămas neutilizate pentru toate virtuţile lor.

Majoritatea sunt plante cultivate şi adecvate calităţii solurilor din judeţul nostru, dar puţin preferate de producători şi, ca o consecinţă, puţin cerute de consumatori.

Poate fi vorba de necunoaştere, dar şi de teama începutului.

Prin compoziţia lor chimică şi prin virtuţile lor terapeutice sunt indispensabile alimentaţiei umane.

Aceste specii sunt în general timpurii sau târzii, deci cerute de piaţă, dar şi de organismul uman.

Prima plantă prezentată este leurda, o specie care constituie o excepţie, în sensul că nu este o plantă de cultură.

pagina 2

Muzeul Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova se prezintă: *Muzeul Rezervaţiei Bucegi*

pagina 7

https://biblioteca-digitala.ro

Miracolul de lângă noi

continuare din pagina 1

LEURDA

Allium ursinum
fam. Liliaceae

Leurda este întâlnită şi sub denumirea de ai ciorăsc, ai de pădure, aiuţi, aliu de iunie, leoardă.

Planta are flori albe, extinse în stea, grupate câte 5-20. Frunzele se recoltează în timpul înfloritului şi se usucă la umbră. Bulbii se recoltează toamna sau primăvara timpuriu şi se păstrează în camere reci.

Originea, ca şi istoricul au fost prea puţin studiate. Este răspândită în Europa, pe soluri bogate în humus, umede, prin păduri umbroase de foioase, până în regiunea montană.

Compoziţia chimică a plantei este insuficient studiată. Conţine ulei etric, levuloză, combinaţii sulfurate (sulfură de alil), săruri minerale.

Are un gust asemănător cu al usturoiului, putând fi întrebuinţată în locul acestuia.

Se consumă primăvara, înainte de înflorire, ca salată şi în loc de spanac, pregătindu-se din frunze supe sau ciorbe, piure.

În Germania este utilizată la prepararea untului cu verdeţuri, iar în unele ţări se conservă pentru iarnă.

De asemeni, are utilizări în medicina umană şi veterinară.

Principiile active intervin hipotensiv, hemostatic în hematurie, antiseptic intestinal şi pulmonar, bacteriostatic şi bactericid, diuretic, depurativ, stomahic, antisclerotic - dizolvă acidul uric, fluidizant sanguin -, activează peristaltismul, este vermifug, febrifug.

Leurda este specie meliferă.

Florile ei sunt intens cercetate de către albine pentru culegerea de nectar şi polen.

Este cultivată şi ca plantă decorativă prin parcuri, grădini botanice, spaţii verzi, în locuri umede şi umbroase, conferindu-le un aspect plăcut.

Daniela BOARU

Horoscop floral

Podbal

Tussilago farfara

(21.05-21.06)

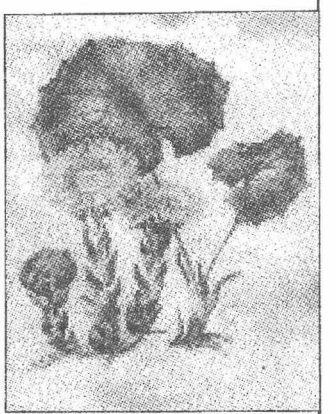

Corespunde zodiei Gemeni.

Oamenii ocrotiţi de această plantă sunt inteligenţi, glumeţi şi... nehotărâţi. Sunt mereu neliniştiţi. Se spune despre ei că nu stau prea mult într-un singur loc. Sunt foarte talentaţi şi ageri.

Au mulţi prieteni şi cunoscuţi. De obicei, fac parte din grupul persoanelor "foarte bine informate". La plac zvonurile şi bârfele. Trebuie să fiţi foarte atenţi la limbile lor ascuţite. Nu e bine să-i superi, pentru că îţi vor răspunde imediat. Au un sistem respirator sensibil, iar podbalul îi poate apăra de răceli, gripă şi tuse. Curăţă şi dezinfectează căile respiratorii şi are un efect expectorant.

Podbalul creşte în locuri umede, pe câmpii, în pădurile întunecoase. Înfloreşte primăvara, din martie până în mai. De la podbal se recoltează doar frunzele şi florile, imediat după ce au înflorit.

Ceai împotriva răcelilor: 2 linguriţe de plantă se pun în apă fiartă, se acoperă 15 minute. Ceaiul se bea cald, de 2-4 ori pe zi. Se poate adăuga miere sau suc de zmeură.

Elixir împotriva răcelii: un pumn de flori de podbal se pune în 1/2 l de votcă şi se lasă într-un loc cald pentru 6 săptămâni. După aceea se strecoară. Se toarnă câte 10 picături într-o linguriţă cu zahăr şi se ia timp de 21 de zile. Această cură vă va apăra de bolile sistemului respirator.

https://biblioteca-digitala.ro

•CURIOZITĂŢI•MIRACOLELE NATURII•CURIOZITĂŢI•

Riscul de a fi partenerul călugăriţei

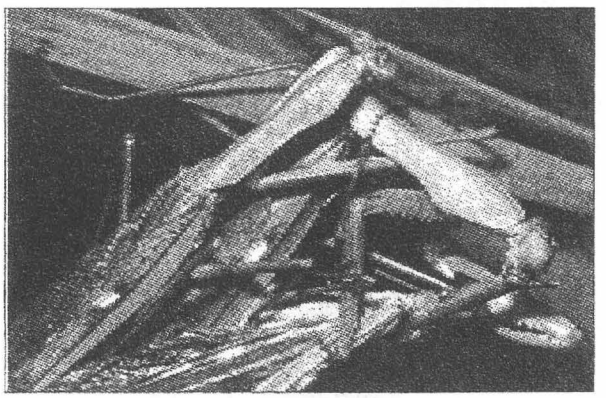

Femelele speciilor de "călugăriţă" sunt renumite prin obiceiul lor de a-şi mânca partenerii care sunt de dimensiuni mai mici.

Călugăriţa îşi mănâncă masculul înainte, în timpul sau după împerechere.

În imagine este prezentată călugăriţa africană - specia Polyspilata - care-şi mănâncă partenerul după împerechere, în timp ce alt mascul aşteaptă stând pe spatele ei.

De-a lungul timpului masculii acestor specii au adoptat diferite metode de apărare.

Astfel ei pot alege una din următoarele trei variante:

- înainte de împerechere oferă călugăriţei o masă bogată (insecte prinse de mascul);
- în timpul împerecherii găseşte o poziţie avantajoasă astfel încât să nu fie prins de picioarele foarte lungi ale femelei;
- imediat după împerechere fuge foarte rapid.

Încadrarea sistematică a speciilor de călugăriţe este:

Încrengătura Arthropoda
Clasa Insecta
Ordinul Mantodea

Reprezentant în Europa: Mantis religiosa (de culoare verde sau cafenie).

Ecaterina ŞERBAN

PIRANHA - Ucigaşul lacom

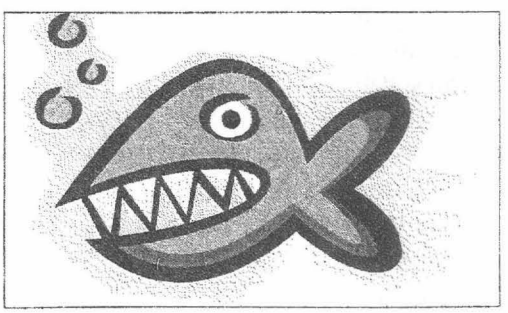

SERRASALMUS NATTERERI face parte din familia CHARACIDAE, genul SERRASALMUS şi este cunoscut sub denumirea de PIRANHA.

Piranha este răspândit în bazinul Amazonului, în regiunile Orinoco, Guiana, Rio Paraguay şi Rio Panama.

Are corpul înalt, puţin îndesat, profil de atacator şi poate ajunge la o lungime de aproximativ 30 cm.

În mediul lor natural, imediat ce observă prezenţa unei prăzi posibile, aceşti peşti apar cu miile la suprafaţă.

Lăcomia lor depăşind orice limită, ei pun în pericol animalul care îndrăzneşte să se apropie de ei.

Această caracteristică a lor este folosită de unele triburi de indieni în mod ciudat: guaraonii, un trib din regiunea Orinoco, înmormântează numai scheletele oamenilor morţi, fiindcă ei în prealabil scufundă în apă cadavrele învelite în plase, care rămân acolo până ce piranha, consumând toată carnea, lasă numai oasele.

În acvariul în care se află S. Nattereri, temperatura apei trebuie să fie în jur de 24 - 26 grade Celsius, apa să aibă un ph de 6,8 şi o duritate de 10 D.G. Apa trebuie să fie curată şi oxigenată. Se simt bine într-un mediu cu multă vegetaţie, bineînţeles cu condiţia de a li se asigura spaţiul liber pentru înot (volumul de apă în jur de 400 litri). Ca plante se recomandă plantarea în acvarii de Sagittaria, Cryptocoryne, Cabomba şi Myriophyllum.

În perioada reproducerii, peştii încep să se coloreze intens şi să se bată între ei.

Perechea amenajează cuibul din plante realizând un fel de plasă pentru depunere, după care masculul începe să dirijeze femela spre interiorul cuibului.

Icrele sunt depuse în cuibul amenajat, larvele eclozând după 36 ore. De obicei, o femelă depune în jur de 800 - 1.200 de ouă.

În ciuda legendarei ferocităţi, piranha este totuşi o creatură delicată de care te poţi ataşa la fel de bine ca şi de peştişorul de aur. Cu toate acestea, piranha a fost şi va rămâne probabil mult timp eroul principal din poveştile de groază ale celor ce se aventurează într-o plimbare pe Amazon.

Gina GOLIŞESCHI

https://biblioteca-digitala.ro

Galeria oamenilor de ştiinţă

Francisc Rainer

- Creatorul şcolii bucureştene de antropologie -

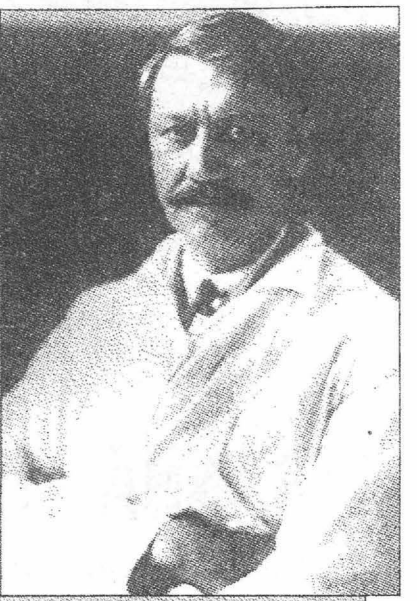

"Daţi un suport material cugetării voastre.

Deprindeţi-vă să legaţi de materie, în formele ei concrete, orice idee - oricât ar părea de abstractă, de greu de imaginat."

Francisc I. Rainer

Francisc Rainer s-a născut la Rohozna, lângă Cernăuţi, Bucovina, într-o familie austriacă. Liceul şi studiile superioare le-a absolvit în Bucureşti, la Liceul Sfântul Sava şi la Facultatea de Medicină a Universităţii Bucureşti. Student în anul IV, devine preparator la Clinica medicală a Spitalului Colţea. În embriologie se specializează în laboratoare din Berlin şi Palma de Mallorca.

În 1899 se înfiinţează Societatea Anatomică a cărui membru fondator este şi pe care o conduce sub auspiciile prof. V. Babeş. Teza de doctorat în medicină o susţine în 1903. În 1913 devine profesor la Facultatea de Medicină din Iaşi. În 1920 este transferat la catedra de anatomie şi embriologie din Bucureşti ca şef de catedră, la conducerea căreia rămâne până în 1942. Este creatorul Institutelor de Anatomie din cadrul facultăţilor respective, imprimându-i anatomiei o dimensiune specială: **anatomia ca ştiinţă a formelor vii.**

În 1921 iniţiază cursul de anatomie plastică la Şcoala de Arte Frumoase din Bucureşti şi în acelaşi an - împreună cu alte prestigioase personalităţi - pune bazele învăţământului superior de educaţie fizică modernă din România. Organizează catedra de anatomie a Institutului de Educaţie Fizică, introducând antropologia, pe lângă anatomia generală şi kinesologie. În 1930 devine directorul acetui institut.

Reuşeşte să instituţionalizeze antropologia prin crearea unicului Institut de Antropologie din România, inaugurat în anul 1937.

Institutul are o colecţie de 6.000 de cranii, colecţii de centuri scapulare şi bazine, colecţii de piese patologice şi paleoantropologice, colecţii de embriologie.

Rainer cere şi primeşte cetăţenia română în 1900.

Este printre primii care studiază din punct de vedere antropologic satele româneşti, alături de profesorul Dimitrie Gusti, în trei campanii: 1927, 1928 şi 1932.

Participă ca voluntar în calitate de şef de laborator clinic în războiul din 1913, iar în perioada războiului de întregirea neamului (1914) conduce spitalul militarizat Filaret pentru tuberculoşi. Participă la campaniile de combatere a malariei (1912-1913).

Profesorului Rainer îi datorăm orientarea studierii vieţii, în sensul recunoaşterii faptului că fiinţele sunt organisme istorice în sens filogenetic. De asemeni, trebuie menţionată descoperirea de către prof. Rainer a limfocitelor cordului, precum şi a sistemului portal hipofizar.

Moştenirea pe care a lăsat-o este copleşitoare prin colecţiile lăsate, instituţiile create şi personalităţile formate de domnia sa.

A scris relativ puţin, dar fiecare lucrare este piatră de hotar în viitoarele direcţii de dezvoltare ale antropologiei.

Francisc Rainer a fost o adevărată apariţie de renaştere italiană, un umanist în adevăratul înţeles al cuvântului în viaţa ştiinţifică şi universitară românească, pe care timpul şi vicisitudinile vremurilor pe nedrept l-au şters din atenţia contemporaneităţii.

Dr. Emilia IANCU

https://biblioteca-digitala.ro

Francisc Rainer - colecţii antropologice

Muzeul Omului din Ploieşti, împreună cu Centrul de Cercetări Antropologice "Francisc I. Rainer" al Academiei Române din Bucureşti, prezintă în cadrul expoziţiei "**Francisc Rainer - colecţii antropologice**", selecţii din colecţiile osteologice şi din arhiva muzeală de fotografie realizată de profesorul Francisc Rainer.

Din 1937 până în 1950, Institutul de Antropologie a dispus de spaţii expoziţionale, existând astfel Muzeul Antropologic în care aceste colecţii erau expuse publicului.

După 1950, prin restrângerea forţată a spaţiului actualului Centru de Cercetări Antropologice, muzeul a fost închis.

Pentru prima dată după 50 de ani, graţie maestrului Sorin Dumitrescu, care a realizat o expoziţie de excepţie, patrimoniul Rainer a fost readus în faţa publicului timp de două luni, la Galeria Catacomba în Bucureşti.

Doamna Emilia Iancu - doctor în antropologie, directorul Muzeului de Ştiinţele Naturii Prahova - şi-a asumat sarcina deloc uşoară să reaşeze colecţiile antropologice într-o nouă expoziţie.

Din imensul şi inestimabilul material ştiinţific al prof. Rainer, actualmente proprietatea Centrului de Cercetări Antropologice, sunt expuse următoarele colecţii:

- Cranii actuale - 2.000 de piese din 6.000 cât însumează întreaga colecţie craniologică;
- Colecţia de piese paleoantropologice, formată din mulaje achiziţionate de prof. Rainer de la marile muzee de profil din lume;
- Colecţia de cranii deformate cultural şi cu prezenţa unor intervenţii chirurgicale (trepanaţii), datând din sec.V-VI d.H. (provenind din situri arheologice);
- Colecţia de cranii pentru ilustrarea modificărilor craniului în cursul ontogeneticii umane;
- Colecţia de cranii cu caractere structurale vechi;
- Colecţia de cranii de diverse patologii.

Din "Arhivele muzeale Rainer" sunt expuse:

- Fotografii antropometrice;
- Fizionomii, vestimentaţie specifică anilor 1920-1935;
- Tipologii antropologice regionale;
- Ocazii festive;
- Viaţa cotidiană.

Numărul mare de cranii ce formează colecţia actuală poate nedumeri, dar motivul colectării este concludent: necesitatea de a cunoaşte una din componentele cele mai importante ale corpului fiecăruia dintre noi, de care depinde viaţa noastră.

Marea variabilitate umană a impus numărul mare de cranii, pentru a o putea surprinde. De asemeni, pentru a înţelege şi stabili limitele dintre normalitate şi patologie, pentru a întâlni anumite variante normale sau cazuri patologice, frecvenţa cu care apar ele în cadrul unei populaţii face necesar acest mare număr de cazuri.

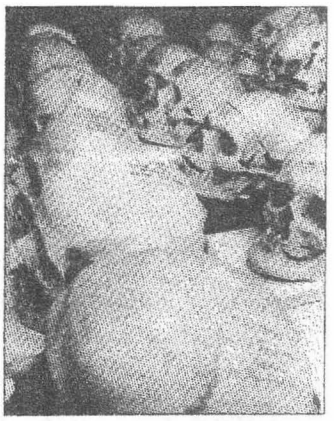

Colecţia a fost realizată între anii 1920-1940.

Este o colecţie ştiinţifică, pentru că despre fiecare craniu ce o compune se ştie sexul, vârsta, locul naşterii, profesia şi cauza decesului.

Aceste date sunt fie inscripţionate pe craniu, fie pe fişa corespunzătoare craniului. Colecţia craniologică actuală Francisc Rainer este cea mai mare colecţie de cranii din Europa şi printre cele mai mari din lume. A constituit şi constituie o imensă bancă de date, care parţial au fost valorificate în lucrări ştiinţifice.

Dr. Cristiana GLAVCE

fotografie antropologică

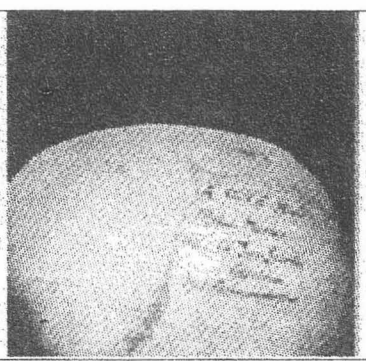

craniu/ "preparat"

desen antropologic

https://biblioteca-digitala.ro

COCHILII ŞI VALVE

"Zămislite din frământările milenare ale scoarţei pământului, modelate, transformate mereu şi adaptate condiţiilor ecologice, moluştele şi-au continuat existenţa, au cucerit teritorii tot mai largi, şi-au modificat în mod miraculos cochilia şi ornamentaţia, realizând performanţe în colorit, formă şi dimensiune, care să producă admiraţie, uimire şi să ne îndemne să le studiem.

Natura a oferit cu multă dărnicie acestor animale tot ce poate exprima frumosul, armonia coloritului şi uneori gingăşia, precum şi structuri arhitecturale superbe, toate acestea fiind şi motiv de atracţie pentru colectarea lor."

Prof. Alex V. Grossu

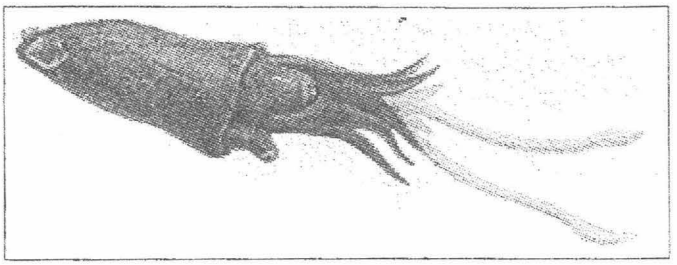

Tainica, misterioasa şi fascinanta lume a adâncurilor ne încântă şi ne atrage iar omul, prin firea sa dornic de cunoaştere, a căutat mereu să descopere natura, să ştie cât mai multe despre cei cu care împarte minunata planetă albastră numită Pământ.

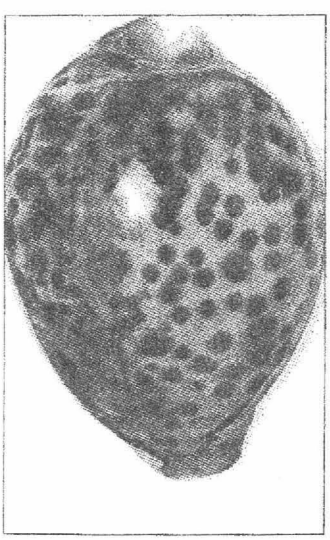

Moluştele, organisme cu un corp moale, protejat de cochilii sau valve, aparent lipsite de apărare, s-au dovedit a fi deosebit de adaptabile la condiţiile de mediu, deoarece au reuşit să supravieţuiască încă din Cambrian, având astăzi şi numeroşi reprezentanţi fosili.

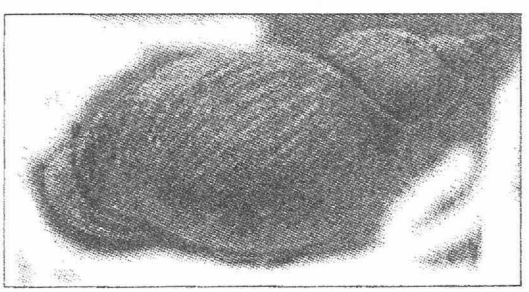

Expoziţia "COCHILII ŞI VALVE" îşi propune să aducă în faţa vizitatorilor o parte din piesele ce formează colecţia de malacologie, piese ce impresionează prin formă şi dimensiuni, dezvăluind imensa variabilitate, diversitate şi longevitate a acestui grup de vieţuitoare.

Vizitatorul pătrunde prin intermediul expoziţiei în lumea moluştelor, încercând să se familiarizeze cu speciile primitive (de exemplu Dentalium) şi cu cele evoluate de tipul Cephalopodelor (sepii şi caracatiţe).

Prezentând un corp moale, fapt care a dat şi numele clasei - Mollusca - aceste vieţuitoare au fost nevoite să îşi protejeze corpul cu ajutorul cochiliei sau a valvelor, rezultate ale activităţii celulelor secretoare.

Piesele din expoziţie cuprind 83 genuri, 99 specii - din care 85 specii exotice şi 14 specii indigene.

Vizitatorul are privilegiul de a observa printre acestea exemplare valoroase şi anume: melcul de purpură (Bolinus brandaris), scoica gigant (Tridacna squamosa) şi nu în ultimul rând cochilia de Nautilus - reprezentând o "fosilă vie" din grupul Cephalopodelor.

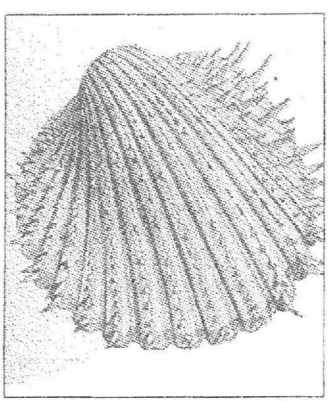

Deşi omul a cucerit noi spaţii în Univers, nu a reuşit să cunoască suficient de bine organismele care ne înconjoară şi deseori ne încântă privirea, aducând un strop de frumuseţe în viaţa noastră.

Am încercat să dezvăluim vizitatorilor minunatele comori ale adâncurilor, prin intermediul cochiliilor şi valvelor prezentate în această expoziţie.

Corina MIHAI

https://biblioteca-digitala.ro

MUZEUL JUDEȚEAN DE ȘTIINȚELE NATURII PRAHOVA

- se prezintă -

Muzeul Rezervației Bucegi

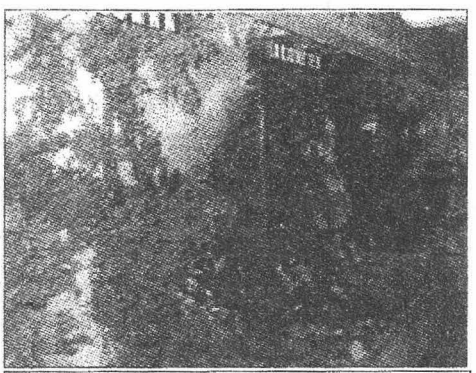

Muzeul Rezervaţiei Bucegi
Parcul "Dimitrie Ghica", oraşul Sinaia, judeţul Prahova. Tel.: 044-311750

În cadrul secţiei din Sinaia a muzeului funcţionează expoziţia permanentă "Rezervaţia Bucegi", în care se prezintă bogăţia şi diversitatea plantelor din munţii Bucegi cu numeroase varietăţi, specii endemice şi asociaţii vegetale unice, precum şi anumite biocenoze şi peisaje specifice. Exponatele înfăţişează o vegetaţie diversă şi unică, redată exact aşa cum o puteţi admira pe cele mai înalte culmi ale Bucegilor.

În prima sală a expoziţiei se prezintă etajul submontan şi montan, iar cea de-a doua sală cuprinde etajul subalpin şi alpin superior. În prima sală este redată o porţiune a mediului natural într-o pădure de amestec, ipostază toamnă-iarnă.

Prezentarea tematică este de fapt interrelaţia dintre prădător şi pradă; există pretutindeni câte o mică bioscenă în care prădătorul îşi vânează prada şi poate, la rândul său, este vânat de alte animale.

Sunt înfăţişate specii floristice şi faunistice atât pe cale de dispariţie cât şi dispărute complet, dar o mare parte dintre acestea sunt endemisme ale zonei noastre, dintre care menţionăm crinul de pădure, papucul doamnei, sângele voinicului. Principalele specii dintre răpitoarele de noapte sunt huhurezul, striga, ciuful de pădure, buha. Dintre mamifere, pe lângă

căprior, lup, vulpe, puteţi admira specia rară, capra neagră. În primă ipostază are blăniţa de toamnă-iarnă, brun închis, iar în cea de-a doua sală maron deschis.

Ileana CRĂCIUN

Editura BIOEDIT

Execută, la comandă:

- pliante;
- cataloage;
- cărţi de vizită;
- imprimate fără regim special;
- foi cu antet;
- calendare;
- broşuri;
- diplome etc.

Lucrările pot fi executate în una, două, trei sau patru culori. La cerere, se pot executa şi alte lucrări de tipărire conform doleanţelor clientului.

Apelând la serviciile instituţiei noastre, economisiţi o parte din preţul comenzii:

NU SE APLICĂ T.V.A.!

https://biblioteca-digitala.ro

Grădina - un colţ de Rai

Oamenii au fost mereu dornici să aibă pe Pământ un colţ de Rai. Grădina este o imagine a sufletului, un tainic vis devenit realitate prin lucrarea mâinilor şi a naturii. Ca şi trupul, sufletul nostru se hrăneşte cu roadele ei.

Priviţi o floare: ea vorbeşte prin culorile, forma şi parfumul ei, astfel încât starea noastră interioară se transformă, o pace se aşterne peste suflet; se deschide şi el ca o floare, pentru a oferi iubirea sa.

GRĂDINILE CHINEZEŞTI (III)

Dintre plantele floricole, crizantemele şi bujorii erau nelipsiţi din grădini, iar în bazine şi lacuri, universalul lotus al antichităţii, şi mai ales al budismului, simboliza puritatea spirituală a adevărului. El creşte în noroi (lumea materială), traversează stratul de apă (mediul emoţional) şi apare la suprafaţă pur şi imaculat (lumea spirituală), ilustrând astfel înflorirea spiritului uman, reprezentat prin Budha (natura).

Cu trecerea timpului, începând cu perioada dinastiilor Sung şi Ming şi până în timpurile moderne, la măreţia decorului natural, apa, rocile şi vegetaţia, se adaugă diverse construcţii arhitecturale, unele sub influenţa grădinilor franceze şi italiene. Printre construcţiile cu funcţii decorative ale parcurilor şi grădinilor chineze şti trebuie enumerate diferite pavilioane, chioşcuri, pagode, poduri peste ape, galerii de trecere între pavilioane, balustrade, ziduri înconjurătoare cu magnifice porţi şi ferestre ornamentale.

În pavilioane erau o mulţime de obiecte de artă: statuete de bronz, covoare, goblenuri, pendule, oglinzi veneţiene, maşini hidraulice (lucruri care l-au frapat şi pe Marco Polo cu ocazia călătoriei sale în Asia, sec.XIII).

Grădinile din Hang-Chou, prin numeroasele lor canale şi poduri, au fost supranumite "Veneţia de Răsărit" (sec.XII). Vechile grădini şi parcuri erau definite prin trei tipuri, caracterizate fiecare prin natura emoţiilor şi a stărilor sufleteşti la care erau supuşi vizitatorii: *grădini vesele* sau zâmbitoare; *grădini groteşti* sau oribile, reprezentând straniul şi neprevăzutul; *grădini încântătoare*.

Grădinile din epoca ulterioară şi modernă, prin influenţele venite din afară, au îmbrăcat, pe lângă specificul lor naţional, şi forme devenite universale prin funcţionalitatea lor: au fost puse în slujba oamenilor, cu sectoare cultural-educative, terenuri pentru practicarea sporturilor.

Daniela URSU

Ştiaţi că...

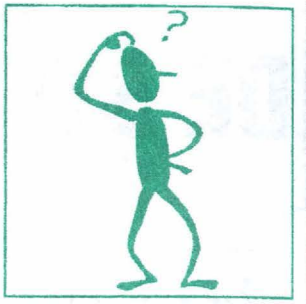

● Limbajul este guvernat de partea stângă a creierului, iar muzica de cea dreaptă?

Creierul elaborează informaţia muzicală şi în funcţie de educaţia oamenilor în acest sens. Dominanta pentru talentul muzical se dezvoltă în emisfera dreaptă, dar se transferă treptat spre cea stângă la cei care au aprofundat studii muzicale.

Ascultătorul obişnuit percepe melodia ca un tot, în timp ce omul avizat asimilează ca un "complex de reacţii din elementele muzicale". Neexperimentatul preferă să simtă muzica doar cu urechea stângă, ce transmite informaţia emisferei cerebrale drepte. Ascultătorii rafinaţi folosesc mai ales urechea dreaptă.

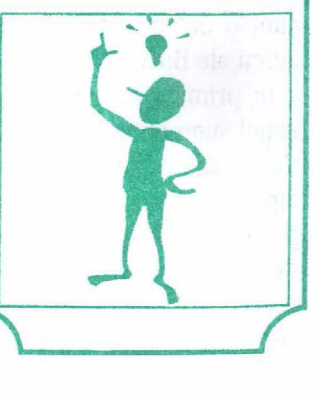

NATURA ŞI OMUL Publicaţie editată de MUZEUL JUDEŢEAN DE ŞTIINŢELE NATURII PRAHOVA

Apare sub îngrijirea unui colectiv de specialişti coordonat de Emilia IANCU, Director al Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Redactor şef: Roxana MANOLACHE
Adresa redacţiei: Str.Sbt. Erou Călin Cătălin nr.1 - Palatul Culturii - Ploieşti, 2000, jud.Prahova
Tel.:044-123719; Fax:111970

Tipărit la EDITURA BIOEDIT a Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

https://biblioteca-digitala.ro